

han ikke har kunnet faae for den Pris, for hvilken hans Formand havde leiet — han havde nemlig leiet paa en længere Aarvække — og endnu mindre for den Pris, som i Finantsloven er opført som Husleiegodtgjørelse for dette Embede, nemlig 1,000 Rd. Derfor Udvalgets Forslag bliver vedtaget, vil han altsaa blive saaledes stillet, at han foruden den Chance, at maatte betale betydeligt mere i Husleie, end der gives ham i Erstatning derfor, tillige maa udrede 150 Rd. af sin Gage for at dække sit Kontorhold. Jeg kan ikke tro, at dette er Udvalgets Mening, og jeg skal derfor henstille til det ærede Udvalg, om det ikke maatte kunne fraslaas Forslaget under Nr. 1. Skjøndt det ikke udtrykkelig vedkommer denne Sag, finder jeg dog Anledning til at tilføie, at der turde være saa meget mere Anledning til at vise sig meget medgjørlig over for denne Embedsmand, da han ved Overtagelsen af Stiftamtmandsembedet i Kjøbenhavn har mistet et personligt Tillæg af 500 Rd., som han tidligere havde i Holbæk, og som han ikke faar det Mindste for; det har været en meget lidet heldig Finantsoperation for ham at overtage Stiftamtmandsposen i Kjøbenhavn i Stedet for den Post, han før havde. — Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 2, som vedrører Stiftamtmanden over Solland-Jalster, maa jeg sige, at Grunden, hvorfor det ser ud, som om han fik en meget betydelig Forhøjelse, er den, at dette Embede ved et ganske forunderligt uheldigt Træk, tidligere er ansat med en for lille Kontorholdsgodtgjørelse. Jeg kan ikke nærmere angive, hvorledes det er gaaet til; men ved Loven af 1869 blev denne Embedsmand uagtet hans Kontorhold bevislig er 1,700 Rd., dog kun ansat til 1,300 Rd. Dette Beløb er altsaa blevet bevilget, men ligesom det efter de om dette Embede aarlig indkomne Indberetninger viser sig, at 1,300 Rd. paa ingen Maade ere i Stand til at slaa til, turde det bedste Bevis for, at det er nødvendigt, at denne Kontorholdsgodtgjørelse forhøies, ligge deri, at denne Embedsmand siden 1869 aarlig har maattet udrede 450 Rd. af sin egen Gage for at dække sine Kontorholdsudgifter. Det kan neppe være billigt at fastholde et saadant Forhold paa en Tid, hvor vi maa erkjende, at Gagerne ere lidet tilstrækkelige i Forhold til Livsforbrønden. — Hvad Stiftamtmands-Embedet over Ribe Stift angaar, er jeg overbevist om, at Udvalget gaar dette Embede for nær. Jeg skal i den Henseende tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at denne Embedsmand ifjor fandt sig foranlediget til at søge at faae en Forhøjelse i sit Kontorholdsvederlag paa Grund af det meget betydelige Arbejde, han havde i Anledning af de extraordinære Hjemstedsbeviser; thi, som bekendt, har dette Amts Kontor haft Byrden af disse Hjemstedsbeviser, og da de i den Anledning fremkomne Andragender jevnlig ere saa usfuldstændig belyste, at de ikke kunne bruges, giver dette An-

ledning til en ganske overordentlig vidtløftig Korrespondance, som efter al Sandsynlighed endnu vil være i nogen Tid. Jeg tror derfor ikke, det er rigtigt, at det ærede Udvalg har foreslaaet, at dette Embede skal reduceres fra at have 3,050 Kroner til at have 2,900 Kroner. Jeg skal altsaa tillade mig at henstille til det ærede Udvalg, om det ikke efter disse Oplysninger maatte finde sig foranlediget til at fraslaas Forslagene under Nr. 1, 2 og 5, medens jeg ikke skal gjøre nogen Indvending imod det Forslag, som er opstillet under Nr. 3.

Ordføreren: Den ærede Minister har havt Indvendinger at gjøre imod tre af Udvalgets Forslag, og de Grunde, han har anført imod Udvalget, ere de samme, som vi i flere Aar have diskuteret med Justitsministeren med Hensyn til Kontorudgifter for Retsbetjentembeder. Som det vil ses, er der dog med Hensyn til de under denne Minister hørende Kontorgodtgjørelsesforslag efterhaanden fremkommet saa overensstemmende Betragtninger om de Hensyn, der maa tages ved Bestemmelsen af Kontorholdsvederlag, at Udvalgene ikke i de sidste Aar — og saaledes heller ikke i Aar — have fundet nogen Anledning til at foreslaa Forandringer deri, undtagen for ganske enkelte Embeders Vedkommende. De Grundsaetninger, som saaledes ere anerkjendte af Justitsministeriet med Hensyn til de Forslag, der fremkomme fra dette Ministerium, have imidlertid ikke hidtil været anerkjendte af den ærede Indenrigsminister med Hensyn til de Embeder, som fortere under ham, og med Hensyn til, hvor høit han maa gaa ved de stillede Forslag til Vederlag for Kontorholdsudgifter. Han har ment, at hvad der oplyses at være forbrugt af den vedkommende Embedsmand i et vist Embede, maatte være det Afgjørende; men dette kan Udvalget ikke erkjende. Udvalget maa tage andre og ligesaa vægtige Hensyn ved Siden deraf; thi, som bekendt, beror det paa den enkelte Embedsmands Maade at føre Forretningerne og paa den Deltagelse, han selv skænker dem, hvorvidt han kommer til at bruge høiere eller lavere Kontorudgifter; det overlades til ham, hvorledes han i saa Henseende vil stille sig. Kontorholdsvederlag gives derfor ikke efter Hensyn til, hvad den vedkommende Embedsmand bruger, men efter Hensyn til, hvad der maa antages at være det Fornødne til Kontorholdsudgifter ved det enkelte Embede, sammenlignet med andre Embeder af lignende Natur. Det er dette Hensyn, som Udvalget maa tage. Det overser naturligvis ikke de Oplysninger, der forelægges det; det gjenemser dem; men det kan, som sagt, ikke være noget Afgjørende for Udvalget, at Embedsmanden til en vis given Tid har brugt Mere, end det Lovgivningsmagten, da hans Vederlag blev fastsat, har antaget for at være det fornødne. Et andet Hen-